

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by nehledě k důvodu, pro který zamítl návrh na úpravu pachtovného, o návrhu jednal a znovu rozhodl.

Důvody:

Napadeným usnesením zamítl rekursní soud souhlasně s usnesením prvního soudu návrh dovolacího rekurenta na úpravu pachtovného podle § 7 vládního nařízení ze dne 29. července 1933 čís. 164 sb. z. a n. z důvodu, že v pachtovní smlouvě, v bodu XX, bylo ujednáno, že dovolacímu rekurentu jako pachtýři nepřisluší nárok na slevu pachtovného ani z důvodů ve smlouvě zvlášť uvedených ani ze žádného důvodu jiného. Toto ujednání platí prý i pokud jde o slevu pachtovného podle zmíněného vládního nařízení. S tímto názorem nižších soudů nelze souhlasiti a přisvědčiti jest dovolacímu rekurentu, že se nesrovnává s vládním nařízením, pokud se týče zákonem. § 10 nařízení má ustanovení, že všechna jiná ustanovení pachtovní smlouvy zůstávají vládním nařízením nedotčena. Jinými ustanoveními smlouvy rozumí se a jest rozuměti smluvní ustanovení, jež nemají za předmět to, co je předmětem vládního nařízení. Dotčena jsou tedy ustanovení smlouvy o pachtovném a o jeho výši, neboť to je předmětem vládního nařízení. Vládní nařízení přiznává pachtýři nárok na úpravu, pokud se týče na slevu pachtovného a opačné ustanovení pachtovní smlouvy nemůže, hledíc ku předpisu § 10 vl. nařízení, býti tomu na závažu. Účelem vládního nařízení čís. 164/33, jakožto opatření vydaného za mimořádných hospodářských poměrů (§ 1 zákona ze dne 9. června 1933 čís. 95 sb. z. a n.) bylo pomoci zemědělství v hospodářské krizi a odvrátiti zkázu existenci mnohému zemědělci při neupraveném pachtovném hrozící. Také s tímto účelem vládního nařízení nelze srovnati názor nižších soudů o platnosti ujednání co se týče slevy pachtovného u pachtovních smluv uzavřených před 1. říjnem 1932. Dovolacímu rekursu, uplatňujícímu nezákonnost (§ 46 druhý odstavec zák. o nesp. říz.), bylo proto přiznati oprávnění.

Čís. 13234.

Úprava pachtovného (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Vládní nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n. nevybočuje z rámce zmocňovacího zákona ze dne 9. června 1933, čís. 95 sb. z. a n.

Úprava pachtovného podle vládního nařízení čís. 164/1933 sb. z. a n. není omezením vlastnictví ve smyslu § 109 (1) ústavní listiny.

(Rozh. ze dne 1. února 1934, R I 28/34.)

Návrhu pachtýřů, by bylo pachtovné upraveno, bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl mimo jiné v

d ů v o d e c h :

Zmatečnost spatřují dovolací rekurenti neprávem v tom, že o úpravě pachtovného bylo jednáno a rozhodnuto v řízení nesporném. Pro úpravu pachtovného podle vládního nařízení č. 164/33 je v tomto nařízení (§ 12) nesporné řízení výslovně stanoveno. Tvrzení, že nařízení není platné, ježto vybočuje z rámce zmocňovacího zákona ze dne 9. června 1933, č. 95 sb. z. a n., na základě něhož bylo vydáno, není opodstatněno. I nařízení č. 164/33 o úpravě pachtovného je opatřením, které s úpravou cen a výrobních, pokud se týče odbytových poměrů v zemědělství souvisí a na ni může mít vliv. Proto nařízení z rámce zmocňovacího zákona nevystupuje. Tvrzení, že nařízením č. 164/33 je omezoвано vlastnictví a k tomu že vládní nařízení nestačí (§ 109 (1) ústavní listiny), není opodstatněno, neboť úprava pachtovného podle nařízení není omezením vlastnictví míněným v ústavní listině. Upírají tudíž dovolací rekurenti platnost vládnímu nařízení č. 164/33 neprávem a zmatečnosti tu není.

Čís. 13235.

I když nebylo zaměstnavateli uděleno povolení k práci přes osmi-hodinovou pracovní dobu (zákon ze dne 19. prosince 1918, č. 91 sb. z. a n.), může se zaměstnanec domáhati na zaměstnavateli odměny za práci přes čas z důvodu bezdůvodného obohacení zaměstnavatele.

Okolnost, že zaměstnanec po celou dobu, co byl zaměstnán, nepožadoval odměnu za nepovolené práce přes čas a zvláště ji neúčtoval v měsíčních výkazech, neopodstatňuje ještě o sobě závěr, že se zaměstnanec chtěl úplaty za mimořádné úkony vážně a svobodně zříci, šlo-li o zaměstnance hospodářsky na zaměstnavateli závislého, jenž se mohl důvodně obávat, že bude jinak ze zaměstnání propuštěn a vydán nebezpečí nezaměstnanosti a bídy, tím spíše, kladl-li zaměstnavatel velkou váhu na brzké ukončení prací zaměstnanci svěřených a pobízel-li ustavičně k jejich urychlení.

(Rozh. ze dne 1. února 1934, Rv I 991/32.)

Žalobce byl zaměstnán v technické kanceláři žalovaných a byl pověřen v letech 1926 a 1927 technickými pracemi pozemkové reformy na Slovensku. Po skončení služebního poměru domáhal se žalobce na žalované zaplacení za práci přes čas. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů :

Jest souhlasiti s názorem odvolacího soudu, že odměnu za práci přes čas v souzeném případě nelze opírat o zákon sb. č. 91/1918, jelikož zákon ten zaručuje v §§ 6 (3) a 7 »zvláštní odměnu« jen za dovolené hodiny přes čas (sb. n. s. č. 10504, 10226, 8818, 8717) a mezi stra-